

Sygn. akt II Ca 431/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SSO Bożena Sztomber SSO Renata Tabor
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Gąsowska

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko A. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 22 lutego 2016 r. sygn. akt I C 1552/15

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. T. kwoty 18 539,80 złotych z odsetkami ustawowymi od kwoty 17 778,90 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana A. T. nie precyzując merytorycznego stanowiska w sprawie powoływała się na swoją złą sytuację materialną oraz podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim oddalił powództwo.

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że A. T. zawarła w dniu 26 maja 2008 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego Nr (...), na mocy której udzielono jej kredytu w kwocie 12 987,01 złotych ca cele konsumpcyjne. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 60 miesięcznych ratach, w tym 59 równych - po 344,71 złotych oraz pierwszej w wysokości 421,52 złotych. Ostateczny termin spłaty kredytu ustalono na 7 czerwca 2013 roku.

Pozwana nie regulowała należności wynikających z przedmiotowej umowy i w dniu 8 lipca 2010 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...)/, w którym stwierdził istnienie wymagalnego zadłużenia dłużniczki A. T. na łączną kwotę 14224,20 złotych, w tym kapitał w kwocie 11599,50 złotych, odsetki umowne w kwocie 1215,73 złotych, odsetki karne w kwocie 66,29 złotych, i następujące pozostałe koszty: korespondencji w kwocie 70,75 złotych, windykacji telefonicznej w wysokości 18 złotych, windykacji bezpośredniej w wysokości 35 złotych, opłaty administracyjnej w kwocie 120 złotych oraz odsetki ustawowe w kwocie 1098,93 złotych za okres od dnia 15 października 2009 roku do dnia 8 lipca 2010 roku wraz z dalszym odsetkami.

Następnie, dnia 2 sierpnia 2010 roku wierzyciel (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie I Co 1538/10 nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z ograniczeniem odpowiedzialności dłużniczki do kwoty 25 974,02 złotych.

W dniu 30 sierpnia 2010 roku wierzyciel złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli A. N. wniosek o wszczęcie egzekucji sądowej należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym zaopatrzoną w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2010 roku przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie I Co 1538/10.

Poza sporem pozostawało, że w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego pierwotny wierzyciel umową sprzedaży wierzytelności z 26 kwietnia 2011 roku zbył powodowi m.in. wierzytelność wynikającą z umowy kredytu gotówkowego Nr (...) w łącznej kwocie 16 214,69 złotych, w tym kapitał 11361,79 złotych, odsetki ustawowe 2566,23 złotych, odsetki umowne w kwocie 1215,73 złotych, odsetki karne w kwocie 66,29 złotych, opłaty administracyjne w kwocie 120 złotych, koszty sądowe 67 złotych, koszty komornicze 33,90 złotych, koszty windykacji 35 złotych, koszty windykacji telefonicznej w kwocie 18 złotych, koszty adwokackie- 660 złotych, koszty komornicze 70,75 złotych.

Dnia 27 lipca 2011 roku powód wystawił kierowane do pozwanej zawiadomienie o przelewie wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty wynikającej z umowy kredytu ratalnego z dnia 26 maja 2008 roku.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli A. N. na podstawie art. 824§ 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2091/10 z wniosku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko A. T. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji co do reszty należności. Postanowienie uprawomocniło się z dniem 21 marca 2015 roku.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż pozwana A. T. nie kwestionowała faktu zawarcia umowy kredytu gotówkowego Nr (...) z dnia 26 maja 2008 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W., przekazania kwoty kredytu, skuteczności czynności poprzedniego wierzyciela polegającej na wypowiedzeniu umowy kredytu, jak również sposobu wyliczenia przez stronę powodową kwoty dochodzonej pozwem.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd I instancji zaznaczył, iż termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 3 lata, zgodnie z treścią art. 118 k.c., który w takim wymiarze określa okres przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Tak określony termin przedawnienia, podlega ogólnym regułom dotyczącym biegu terminu przedawnienia, w szczególności może on ulegać zawieszeniu i przerwaniu.

Artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju

albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie, czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane (uprawnione). W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady przewiduje art. 192 pkt 3 k.p.c., stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza, choćby nie wstąpił do sprawy w charakterze strony.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym, cel bowiem tego postępowania jest inny; ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu, kształtując odmiennie granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy.

Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, w tym bowiem postępowaniu wyłączone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne powstałe po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszczęć nowe postępowanie egzekucyjne.

Nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącemu bankiem nie jest dopuszczalne. Tak więc, z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny

podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Sąd I instancji wskazał, iż na tej podstawie przyjąć należy, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

Jak wynika z treści art. 124 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, a w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo dopóty, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Oznacza to, że przez czas trwania tego postępowania bieg przedawnienia, z korzyścią dla wierzyciela, pozostaje zwieszony. W postępowaniu egzekucyjnym chodzi o wierzyciela wymienionego w tytule wykonawczym.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy Sąd Rejonowy przyjął, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się skuteczny.

Sąd I instancji wskazał, iż niewątpliwie czynnością przerywającą bieg przedawnienia był wniosek poprzedniego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu złożony w dniu 2 sierpnia 2010 roku. Postanowienie w tym zakresie zostało wydane w dniu 2 sierpnia 2010 roku przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli i z tą datą rozpoczął na nowo bieg trzyletniego terminu przedawnienia. Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą w W. a powodem miało miejsce 26 kwietnia 2011 roku, a zatem strona powodowa nabyła od poprzedniego wierzyciela wierzytelność nieprzedawnioną.

Sąd Rejonowy nie podzielił wywodów strony powodowej, że kolejną czynnością, która skutecznie przerwała w stosunku do niego bieg terminu przedawnienia, był wniosek (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zduńskiej Woli A. N.. Zaznaczył, że jak wynika z zaprezentowanego stanowiska judykatury, w sytuacji rozbieżności podmiotowej pomiędzy wierzycielem wymienionym w tytule wykonawczym, nie można przyjąć, by przerwa biegu przedawnienia odniosła skutek wobec cesjonariusza nie biorącego udział w postępowaniu egzekucyjnym, w czasie którego doszło do przelewu. Nowy wierzyciel – powód nie może więc skorzystać z przerwy biegu przedawnienia poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Nie nastąpiło także w stosunku do niego rozpoczęcie biegu przedawnienia na nowo od chwili zakończenia postępowania egzekucyjnego (z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2091/10), gdyż uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny wierzyciel niż wymieniony w pierwotnym tytule egzekucyjnym. Trudno bowiem przyjąć, by z takiej sytuacji mógł skorzystać nowy wierzyciel, który pozostając kilka lat bierny w zakresie realizacji nabytego roszczenia bez niekorzystnych dla siebie skutków w postaci upływu terminu przedawnienia. Pierwotny wierzyciel prowadził przez 5 lat egzekucję, nie będąc nawet zainteresowanym jej rychłym i skutecznym zakończeniem, gdyż wierzytelność została przez niego zbyta na rzecz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., a postępowanie od dawna nie miało na celu zaspokojenie przysługującego mu roszczenia.

W konsekwencji Sąd I instancji stwierdził, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przerwany wnioskiem poprzedniego wierzyciela bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności tj. w dniu 2 sierpnia 2010 roku i zakończył przed wniesieniem przez stronę powodową pozwu, które miało miejsce 13 października 2015 roku. Powód zawierając w dniu 26 kwietnia 2011 roku umowę sprzedaży wierzytelności, nabył wierzytelność nieprzedawnioną; do upływu terminu przedawnienia miał on możliwość podjęcia działań skutkujących przerwaniem biegu przedawnienia na swoją korzyść występując z pozwem o zapłatę, co jednak nie nastąpiło.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- 1. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że pozwana podniosła skuteczny zarzut przedawnienia pomimo tego, że w okolicznościach sprawy umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło z powodu bezskuteczności egzekucji,**
- 2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 231 k.p.c. polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych sprzecznych z faktami dającymi się wyprowadzić w sposób logiczny, spójny i konsekwentny z innymi ustalonych faktów i w konsekwencji uznaniu, że czynności podjęte przez poprzedniego wierzyciela skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia nastąpiły tylko w stosunku do niego i nie wiążą powoda jako nabywcę wierzytelności,**
- 3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. – polegające na błędnym uznaniu, że wraz z przejściem wierzytelności na powoda nie przysługuje mu dobrodziejstwo w postaci przerwania biegu przedawnienia poprzez dokonane przez poprzedniego wierzyciela czynności skutkujące przerwaniem tego biegu podczas, gdy skutkiem umowy cesji wierzytelności jest tylko i wyłącznie wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego, co w konsekwencji prowadziło do błędnego uznania przez Sąd I instancji, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia powództwa,**
- 4. nierozpoznanie istoty sprawy.**

Wskazując na powyższe, apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję, ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej okazała się bezzasadna.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela ocenę Sądu I instancji, iż przerwa biegu terminu przedawnienia roszczenia, które zostało przez powoda nabyte w drodze umowy cesji wierzytelności, o jakiej mowa w art. 123 § 1 k.c., a spowodowana złożeniem przez pierwotnego wierzyciela pozwanej wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie mogła odnieść skutku także wobec cesjonariusza (powoda) nie biorącego udziału w postępowaniu egzekucyjnym, w czasie którego doszło do przelewu wierzytelności. Wbrew argumentacji skarżącego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, jak i przepisów postępowania przyjmując, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia był skuteczny i prowadził do oddalenia powództwa.

Podkreślenia wymaga, że uprzednio w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141 i z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223) dominował pogląd, zgodnie z którym w wyniku przelewu wierzytelności banku następuje tylko zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany. W następstwie zawarcia umowy przelewu nie następuje natomiast zmiana przedmiotu świadczenia, ani też zmiana podstawy prawnej świadczenia. Rozstrzygające zatem znaczenie dla kwalifikacji roszczenia ma moment jego powstania. Pomimo przelewu wierzytelności na rzecz podmiotu, który nie jest bankiem, dotychczasowa sytuacja prawna dłużnika zostaje więc utrzymana. W konsekwencji przysługuje mu wobec nabywcy wierzytelności zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie przysługiwałyby mu wobec banku, z którym wiązała go umowa kredytowa. Przyjmowano zatem, iż w sytuacji, w której nastąpiła cesja wierzytelności i doszło do przerwania biegu przedawnienia – poprzez złożenie przez bank (tj. pierwotnego wierzyciela) wniosku

o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, skutki te same przerwy w biegu przedawnienia, dotyczyły także nabywcy wierzytelności.

Przedmiotowe stanowisko straciło jednak na aktualności. Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, Lex nr 1622306) – na które to orzeczenie powołał się w treści apelacji skarżący, choć w odmiennym kontekście – do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.

W uzasadnieniu ww. orzeczenia, które zapadło na tle analogicznego stanu faktycznego, jak ten, z którym mamy do czynienia w niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy wskazał, że przerwanie biegu przedawnienia następuje co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione; przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego, nie zaś procesowego mimo, że do przerwania biegu dochodzi w zasadzie przez czynności procesowe. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalane lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Dalej Sąd Najwyższy zaznaczył, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji, jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela, wskazanego w tytule egzekucyjnym i na którego rzecz temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane (uprawnione).

Wskazać trzeba, że jak słusznie podniósł Sąd I instancji, zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, w postępowaniu egzekucyjnym nie znajduje zastosowania regulacja art. 192 pkt 3 k.p.c. Oznacza to, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. To z kolei prowadzi do wniosku, iż nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne.

Wbrew argumentacji apelującego, nie można uznać, aby dochodziło tutaj do sprzeczności w zakresie uznania, że doszło do zbycia wierzytelności – a zatem do zmiany wierzyciela – i jednocześnie przyjęciem, że czynności dokonane przez poprzedniego wierzyciela skutkujące przerwaniem biegu przedawnienia, nie odnoszą skutku wobec nabywcy wierzytelności. Przeciwnie Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której cesjonariuszowi przysługiwałoby uprawnienie do skorzystania z przerwy w biegu przedawnienia roszczenia, jaka miała miejsce pomiędzy innymi w istocie podmiotami tj. dłużnikiem i pierwotnym wierzycielem. Słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy, że nieuzasadnione jest przyznanie powodowi takiego uprawnienia, skoro przez okres kilkuletni, pozostawał on bierny w realizacji nabytej przez siebie wierzytelności.

Nie ma także racji skarżący podnosząc, że istotnym elementem stanu faktycznego przedmiotowej sprawy jest okoliczność umorzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2091/10, prowadzonego przeciwko pozwanej z wniosku pierwotnego wierzyciela. W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia Sąd Najwyższy jednoznacznie bowiem stwierdził, że z racji następstwa prawnego, jakie zaistniało w sprawie, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem winien zatem uzyskać tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności i złożyć wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi. SN podkreślił, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. W postępowaniu egzekucyjnym chodzi bowiem o wierzyciela wymienionego w tytule wykonawczym. Tymczasem nie budziło wątpliwości, że postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2091/10 toczyło się pomiędzy (...) Bankiem S.A. w W. i pozwaną A. T.. Powód nie poczynił zaś żadnych starań w kierunku uzyskania tytułu egzekucyjnego, jak również klauzuli wykonalności wydanych na rzecz nabywcy wierzytelności. Okoliczności tych nie zmienia fakt, że bezspornie nabył on wierzytelność, która w dniu zawarcia umowy cesji nie była przedawniona.

Mając to na uwadze Sąd II instancji podziela w pełni ocenę Sądu I instancji, że także okoliczność prawomocnego zakończenia postępowania egzekucyjnego nie powoduje, iż w stosunku do powoda nastąpiło rozpoczęcie biegu przedawnienia na nowo. Podkreślić bowiem należy, że trwające po zawarciu umowy przelewu postępowanie egzekucyjne nie jest już postępowaniem wszczętym w celu zaspokojenia wierzyciela objętego tytułem wykonawczym. Sąd Okręgowy podziela także wywody zawarte w uzasadnieniu wymienionego wcześniej wyroku Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi nie można uznać, aby niemożność skorzystania przez nabywcę wierzytelności z przerwy w biegu przedawnienia, trwała dopiero od daty przelewu. Jak wskazał SN, takiej wykładni sprzeciwia się jednoznaczne brzmienie art. 124 § 2 k.c., określającego wprost termin, do którego trwa zawieszenie biegu przedawnienia, tj. do chwili zakończenia postępowania, a nie do wystąpienia jakiegoś zdarzenia w toku tego postępowania.

Dlatego, zdaniem Sądu Okręgowego przyjąć należało, że niezależnie od faktu, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na skutek bezskuteczności egzekucji (nie zaś z inicjatywy samego wierzyciela), to fakt ten nie wywołał wobec strony powodowej takiego skutku, na jaki powoływał się skarżący tj. nie powodował, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo. Skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się bowiem do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Przedawnienie mogłoby zatem rozpocząć bieg na nowo w wypadku umorzenia egzekucji (art. 134 k.p.c.), ale wyłącznie w tych samych, wynikających z tytułu wykonawczego, granicach podmiotowych. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, w której uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. W takiej sytuacji należy przyjąć upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że wbrew argumentacji skarżącego trafnie uznał Sąd Rejonowy, iż powodowi nie przysługuje uprawnienie do skutecznego dochodzenia roszczenia przeciwko pozwanej z uwagi na to, że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu. Strona powodowa, nabywając bowiem w dniu 26 kwietnia 2011 r. wierzytelność nie przedawnioną (bieg terminu przedawnienia został bowiem przerwany wnioskiem pierwotnego wierzyciela i biegł na nowo od dnia 2 sierpnia 2010 r. na skutek nadania przez sąd klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, skutku przerwania biegu przedawnienia nie miało natomiast w stosunku do powoda złożenie przez (...) Bank SA w W. w dniu 30.08.2010 roku wniosku o wszczęcie egzekucji - przerwa ta odnosiła bowiem skutek wyłącznie wobec poprzedniego wierzyciela) nie podjęła żadnych działań, zmierzających do przerwania biegu przedawnienia na swoją korzyść. Pozew w niniejszym postępowaniu, został zaś złożony w dniu 13 października 2015 r., to jest w dacie, w której roszczenie nim dochodzone było już przedawnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację na mocy art. 385 k.p.c.